

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/489/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111220817
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2111220817.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Česká republika, s.r.o., Novodvorská 994, Praha 4, IČO: 25 117 483, zastúpený advokátskou spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, proti odporcovi: W. J., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bývajúci V. XX, G., t.č. na neznámom mieste, zastúpený opatrovníčkou: F. Z., pracovníčka Okresného súdu Trnava, za účasti vedľajšieho účastníka Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpený advokátom: JUDr. Ambróz Motyka, Stropkov, Nám SNP 7, o zaplatenie 379,74 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 16C 55/2012-47 zo dňa 08. júna 2012 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 16C 55/2012-64 zo dňa 16. júla 2012, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o uložení povinnosti navrhovateľovi zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania v sume 26,09 eur do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporcu.

odôvodnenie:

Uznesením napadnutým odvolaním prvostupňový súd konanie zastavil, navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi (opravným uznesením opravené vedľajšiemu účastníkovi) trovy konania 97,99 eur k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Odporcovi súd náhradu trov konania nepriznal a zástupcovi navrhovateľa bude vrátený súdny poplatok 15,87 eur cestou Daňového úradu Bratislava 5 po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil citáciou § 96 ods. 1, 2, § 142 ods. 2 veta druhá O.s.p., navrhovateľ po vydaní platobného rozkazu zoberal podaný návrh späť a žiadal konanie zastaviť, pričom súd priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania titulom právneho zastúpenia za prevzatie a prípravu zastúpenia odpor po 33,20,- eur, režijný paušál 7,63 eur, DPH 20% s odkazom na § 10 ods. 1, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Zb. Túto náhradu trov konania považoval za účelne vynaloženú na bránenie práv spotrebiteľa, konanie nebolo zastavené zavinením odporcu a k späťvzatiu došlo po vznesenej námietke premĺčania. Úkony právnej pomoci sú v súlade so zákonom. Vedľajšiemu účastníkovi bol doručený návrh i prílohy, jeho úkony smerovali k ochrane práv odporcov, zastavenie konania zapríčinil navrhovateľ. Nemožno konštatovať, že sa jedná len o nadbytočné a účelové právne zastúpenie, keď samotný vedľajší účastník je neziskovou organizáciou na ochranu práv spotrebiteľov. Odporcovi trovy konania nevznikli. O vrátení kráteného súdneho poplatku súd rozhodol podľa § 11 ods. 3, 4 zákona č. 71/92 Zb. o súdnych poplatkoch.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu výlučne proti výroku o náhrade trov konania a v tejto časti žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná a zároveň prizná navrhovateľovi náhradu trov konania v odvolacom konaní spolu vo výške 19,12 eur. Dôvodil, že prvostupňový súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. V odvolaní citoval § 93, 142, 146 a 150 O.s.p. Namietal postup súdu prvého stupňa, ktorým priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, pretože odvolateľ má za to, že nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Poukázal na to, že cieľom združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, zastupovanie spotrebiteľov v občiansko-súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka, pričom navrhovateľ nevidí význam v právnom postavení vedľajšieho účastníka a v danom prípade nemožno prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia. Poukázal aj na to, že podľa údajov registrácie samotné združenie má v radoch členov osoby, ktoré evidentne majú právnické vzdelanie. Združenie preto disponuje rozsiahlymi znalosťami a vedomosťami v danej problematike a takýto názor vyjadril aj Okresný súd Nitra v rozhodnutí sp. zn. 25C 58/2012. Navrhovateľ ďalej argumentoval tým, že ak sa združenie rozhodne využiť pre zastupovanie v konaniach pomoc advokáta, pričom ho splnomocňuje na zastupovanie v tisíckach sporov do ktorých hromadne vstupuje, musí trovy právneho zastúpenia znášať z vlastných prostriedkov, pretože v opačnom prípade jeho konanie vytvára dojem účelovosti čo ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 5Co 26/2012 a 3Cob 259/2011. Konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť by mal súd prihliadať a reflektovať použitím § 150 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať. V tejto súvislosti poukázal na vyslovený právny názor v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 13Co 105/2012, 16Co 100/2012 a Krajského súdu v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 13Co 36/2012 a 13Co 35/2011. Zároveň poukázal aj na to, že rozhodnutie o náhrade za úkon prevzatia a príprava právneho zastúpenia je nepreskúmateľné, nakoľko z rozhodnutia nie je zjavné akým spôsobom sa právny zástupca oboznámil so spisovým materiálom. Vyjadrenia právneho zástupcu v konaní sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach, ide len o vpisovanie do textu a opäť bolo zdôraznené, že tieto úkony má prioritne vykonávať samotný vedľajší účastník. Zároveň poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II spis. zn. 13C 14/2012 a Okresného súdu Bratislava IV spis. zn. 8C 303/2011. K odvolaniu navrhovateľ priložil rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 16Co 100/2012, 17Co/91/2012, Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 3Cob 259/2011, Krajského súdu v Košiciach spis. zn. 6Co 141/2012 a Krajského súdu v Prešove spis. zn. 13Co 36/2012.

Vedľajší účastník vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že navrhuje rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 26,09 eur. Aplikácia § 150 O.s.p. je nenáležitá. V množstve súdnych sporov pôsobil vstup vedľajšieho účastníka odpudzujúco, konanie bolo zastavené po tom, čo navrhovateľ vzal svoj návrh späť v celom rozsahu až potom čo vedľajší účastník vstúpil do konania. Čo sa týka námietky navrhovateľa samotné združenie má v radoch svojich členov aj tých, ktorí majú právnické vzdelanie treba upresniť, že ide o jednu členku, ktorá žiadnu právnu prax nevykonáva a táto skutočnosť je irelevantná. Skutočnosť, že vstupujú do konania prostredníctvom právneho zástupcu je ich ústavné právo a jednak si to vyžaduje aj enormné množstvo žalôb podávaných dodávateľskými a vymáhačskými spoločnosťami porušujúcich spotrebiteľské právo, čo objektívne nie je možné bez advokátov, ktorí sú na tom materiálne, personálne a priestorovo vybavení zvládnuť. Úkon prevzatia a prípravy zastupovania vrátane prvej porady s klientom predstavuje podľa pokynu klienta zistenie existencie živej spotrebiteľskej veci na súde a zistenie dodávateľa, ktorý žalobu podal, vrátane súvisiacich administratívnych aj daňových evidencií. V rámci tohto úkonu zasielajú následne vstup vedľajšieho účastníka do tej ktorej spotrebiteľskej veci, čím sa stanú vedľajším účastníkom konania a súčasne žiadajú o doručenie žaloby s prílohami. Súd pri rozhodovaní postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ a v súlade s ustálenou súdnou praxou a teóriou. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-279/09 z ktorého vyplýva, že združenie na ochranu spotrebiteľa má právo na advokáta ako aj na náhradu trov konania. V závere vyjadrenia poukázali na viaceré rozhodnutia súdov, Krajského súdu v Prešove, Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré vedľajšiemu účastníkovi priznali náhradu trov konania. Podstatu správnosti výroku o úhrade trov konania

vedľajší účastník vidí v tom, že navrhovateľ zobral žalobu späť, preto zaviniť zastavenie konania a mal znášať náhradu jeho trov.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné a preto je potrebné uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti náhrady trov konania vedľajšieho účastníka potvrdiť.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je odvolateľom napadnutá časť náhrady trov konania vedľajšieho účastníka.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že navrhovateľ podaným návrhom doručeným súdu prvého stupňa 22.09.2011 sa domáhal od odporcu zaplata sumy 379,74 eur s príslušenstvom. Prvostupňový súd vo veci vydal platobný rozkaz č. k. 19Ro 137/2011-20 dňa 23.11.2011. Vedľajší účastník svojim podaním zo dňa 08.02.2012 doručeným súdu prvého stupňa 10.02.2012 oznámil vstup do konania a podal odpor proti platobnému rozkazu. Po doručení odporu vedľajšieho účastníka navrhovateľ podaním doručeným súdu 31.05.2012 zobral podaný návrh späť v celom rozsahu a navrhoval, aby súd konanie zastavil. Vyjadril sa aj k rozhodnutiu o trovách konania s tým, že zastáva názor, že v konaní vedľajšiemu účastníkovi v podobe jeho právneho zástupcu dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania, nehospodárnosti konania a súd by mal na to reflektovať aplikáciu § 150 O.s.p.

Podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku ak konanie bolo zastavené.

V zmysle ods. 2 § 146 O.s.p. ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporcu.

V zmysle § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody vhodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo z časti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznaná náhrada trov konania uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril. To neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Cit. ust. § 146 ods. 1 vyjadruje výnimku, kedy výsledok konania nie je rozhodujúci pre náhradu trov konania a kedy ani účastníci na ich náhradu nemajú nárok. Ide teda o prípady kedy neplatí zásada zodpovednosti za výsledok konania. Ust. ods. 2 potom ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť. Vyžaduje teda zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Zavinenie v danom prípade je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nie však podľa hmotného práva, lebo potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej tak, že by po zastavení konania súd neprípustne ďalej skúmal dôvodnosť uplatneného nároku. Preto ak vzal navrhovateľ návrh späť, z procesného hľadiska zásadne platí (ak nejde o prípad podľa ust. § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p., ktorý je výnimkou), že zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Podmienky pre aplikáciu vety druhej cit. ust. § 146 ods. 2 O.s.p. v danom prípade splnené neboli, keďže k späťvzatiu návrhu nedošlo pre správanie odporcu.

S poukazom na vyššie uvedené, potom v danom prípade navrhovateľ späťvzatím podaného návrhu z čisto procesného hľadiska, ktoré je v danom prípade potrebné zohľadniť, zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. V dôsledku toho vznikla povinnosť navrhovateľovi nahradiť trovy konania odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane.

V danom prípade bolo potrebné zaoberať sa tiež otázkou prípadného naplnenia podmienok cit. ust. § 150 O.s.p. Predpokladom výnimočného použitia tohto ustanovenia je, aby išlo o prípady hodné osobitného zreteľa. Ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnená tam, kde by strohá aplikácia ustanovenia o náhrade trov konania mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiadúcej tvrdosti. Výnimočnosť prípadu môže spočívať

jednak v okolnostiach danej veci, ale i v okolnostiach na strane účastníkov konania. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdení všetkých okolností konkrétnej veci. Týmto okolnosťami môžu byť dôvody osobné, majetkové a sociálne pomery účastníkov konania, dôvody uplatnenia nároku na súde, či postup účastníka v konaní. Obyčajnú nesolventnosť účastníka konania bez ďalšieho, pritom nemožno považovať za dostatočný dôvod, k uplatneniu § 150 O.s.p. Pri posudzovaní výnimočnosti dôvodov vhodných osobitného zreteľa, je potrebné prihliadnúť k pomerom oboch strán konania.

Posúdiac otázku náhrady trov konania v danej veci podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení a uvedených kritérií, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené podmienky v zmysle cit. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. pre to, aby bol navrhovateľ, ktorý procesne zavinil zastavenie konania, zaviazaný na náhradu trov, pričom neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo dôvodné vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať.

K argumentácii navrhovateľa je potrebné uviesť, vychádzajúc pritom aj z mnohých rozhodnutí odvolacích súdov, na ktoré vo svojom vyjadrení k odvolaniu poukázal vedľajší účastník, že nemožno akceptovať argumentáciu o neúčelne vynaložených trovách konania vedľajším účastníkom, pretože práve po vznesení námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka došlo k späťvzatiu návrhu. Navrhovateľ neuviedol žiaden dôvod späťvzatia návrhu, preto nemožno z ničoho vyvodiť, že by dôvodom späťvzatia bolo správanie odporcu (napr. v prípade splnenia žalovanej povinnosti). Skutočnosť, že úkony, ktoré uskutočnil právny zástupca vedľajšieho účastníka, mohol uskutočniť vedľajší účastník, nie je dôvodom, pre ktorý by bolo vylúčené, aby združenie bolo v konaní zastúpené právnym zástupcom. Rovnako ani skutočnosť, že samotné združenie má v radoch členov, ktorí majú právnické vzdelanie, nie je dôvodom, pre ktorý by bolo vylúčené, aby združenie bolo v konaní zastúpené právnym zástupcom. K neúčelnosti trov konania dochádza samotným podaním návrhu v prípade, ak bol následne navrhovateľom v celom rozsahu vzatý späť, a teda sám zastavenie konania zavinil. Ak sa účastník môže dať v konaní zastúpiť advokátom, potom je nezrozumiteľná námietka navrhovateľa, že ak sa vedľajší účastník dá zastúpiť, dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania, pretože v danom prípade nejde o navyšovanie trov, ale o vznik trov v dôsledku ústavného práva na zastupovanie. Z argumentácie navrhovateľa potom akoby vyplývalo, že navrhovateľ môže byť v konaní zastúpený, odporca by nemal byť, resp. nie dostatočne kvalifikovane, pretože tak navrhovateľovi v prípade neúspechu zbytočne narastajú trovy. Je zrejmé, že ide o neprijateľný záver v rozpore s Ústavou SR, ako aj O.s.p.

Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia nedochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov a nehospodárnosti konania, na ktorú skutočnosť by mal súd prihliadať použitím ust. § 150 O.s.p. V tomto smere odvolací súd poukazuje na ust. § 3 ods. 4, 5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch, podľa ktorých každý spotrebiteľ má právo združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi združenia a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov. Proti porušeniu práva a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Z uvedeného je zrejmé, že vedľajší účastník na strane odporcu vstúpil do konania s cieľom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy žalovaného, a preto pokiaľ vedľajší účastník bol v konaní zastúpený právnym zástupcom, nemožno v danom prípade zastávať názor, že týmto zastúpením došlo k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania aj s poukazom na ust. § 20 ods.1 zák.č. 586/2003 Z.z. o advokácii, podľa ktorého každý má právo na poskytovanie právnych služieb a môže o ne požiadať u ktoréhokoľvek advokáta. Odvolací súd ďalej dodáva, že v danom prípade nie je možné aplikovať ani ust. § 150 ods.2 O.s.p., nakoľko z dôvodovej správy ustanovenia § 150 ods.2 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. účinného od 15.10.2008, vyplýva úmysel predkladateľa zákona vo veciach s nízkou hodnotou sporu pristúpiť k zníženiu neprimeraných trov, ak tieto sú voči pohľadávke v drobných sporoch neprimerané, a to obdobne ako je upravené v Nariadení EP a Rady (ES) č.861/2007 z 11.7.2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, tzv. drobných sporoch. Ide však o konania, kde trovy predstavujú niekoľkonásobne vyššiu sumu ako samotná pohľadávka. O takýto prípad však v danej veci nešlo.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. vedľajší účastník má rovnaké procesné práva ako účastník konania, na strane ktorého vystupuje. Preto to, čo sa vzťahuje na účastníka konania, platí, najmä z hľadiska náhrady trov konania aj pre vedľajšieho účastníka. Základnou otázkou na rozhodnutie o náhrade trov podľa zásady

úspechu vyjadrenej predovšetkým v § 142 ods. 1 O.s.p. vo vzťahu ku trovám právneho zastúpenia advokátom v tejto veci je to, či takéto trovy so zreteľom na skutkovú a právnu zložitost' predmetu súdnej ochrany sú alebo nie sú účelne vynaložené trovy, ak sa súčasne vezme do úvahy aj to, že právne zastúpené advokátom je združenie podľa zákona č. 250/2007 Z.z. Predpoklad na priznanie náhrady trov konania v posudzovanej veci spočívajúci v podmienke, že trovy musia byť účelne vynaložené, treba interpretovať v súlade s dvomi významnými právnymi normami: 1. podľa článku 47 ods. 2 ústavy, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi..., 2. podľa § 3 ods. 4 zák.č. 250/2007 Z.z. každý spotrebiteľ má právo združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov.

V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že podľa ústavy každý má právo na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, za podmienok ustanovených zákonom. Žiadnym zákonom nie je vylúčené, aby toto základné právo na právnu pomoc uplatnilo aj združenie spotrebiteľov a preto toto právo môže uplatniť aj také združenie. Do obsahu tohto základného práva na právnu pomoc nesporne patrí aj zastúpenie účastníka konania (každého) advokátom. Obsah tohto základného práva však nepredpokladá, že spotrebiteľia, združení v nejakom združení, sú schopní uplatniť svoje základné právo na súdnu ochranu bez právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom len z dôvodu, že sú právnickou osobou, založenou a vzniknutou za špecifickým účelom ochrany spotrebiteľov. Takéto združenie môže byť podľa názoru odvolacieho súdu, vytvorené aj z osôb, ktoré nemajú žiadny predpoklad, aby sa dokázali právne účinným spôsobom brániť v konaní pred príslušným súdom (podľa názoru odvolacieho súdu ide o znalosť procesných predpisov, ktorú nemožno stotožniť so znalosťou hmotnoprávnej problematiky ochrany spotrebiteľa) a tak len zo zamerania na ochranu spotrebiteľa sa nemôže, podľa odvolacieho súdu, vyvodzovať, že také združenie je schopné zabezpečiť realizáciu základného práva na súdnu ochranu bez zastúpenia advokátom. Navyše, v zákone č. 250/2007 Z.z. sa združenie uvádza vo viacerých ustanoveniach (§ 1, 3, 4, 10, 14b, 19, 20, 25 a 26a). Ani jedno z týchto ustanovení a rovnako ani Občiansky súdny poriadok neukladá takému združeniu (porovnaj najmä § 25 citovaného zákona), aby vo veciach, v ktorých je účastníkom alebo vedľajším účastníkom v konaní pred súdmi konalo bez reálneho uplatnenia základného práva na právnu pomoc, ktoré patrí každému, vrátane právneho zastúpenia advokátom. V tejto spojitosti treba pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 3 ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Združeniu podľa § 25 zák.č. 250/2007 Z.z. žiaden zákon nezakazuje byť zastúpený advokátom (podľa názoru odvolacieho súdu ani v hmotnoprávných vzťahoch) a tento záver musí byť základom pre posúdenie práva zdrużenia, na náhradu trov konania vzniknutých trovami advokátskeho zastúpenia. Takýto výklad základného práva na právnu pomoc podľa článku 47 ods. 2 ústavy v spojení s § 3 ods. 4 zák.č. 250/2007 Z.z. je potrebné uplatniť v posudzovanom spore aj vo vzťahu k § 146 ods. 2 O.s.p., osobitne k náhrade trov konania vzniknutých právnu pomocou poskytnutou advokátom.

Vychádzajúc z takéhoto výkladu ústavy a zákona o ochrane spotrebiteľov odvolací súd je názoru, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom je taký výklad § 142 ods. 1 O.s.p., resp. § 146 ods. 2 O.s.p., ktorý akceptuje, že združenie spotrebiteľov, ak uplatní základné právo na súdnu ochranu, zásadne má právo na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnu pomocou poskytovanou advokátom. Takáto náhrada by mohla byť nepriznaná len v prípade, ak by niektoré úkony právnej pomoci spočívajúce v zastúpení advokátom boli zbytočné, respektíve neúčelné, ale táto náhrada nemôže byť nepriznaná len na základe toho, že združenie spotrebiteľov sa dalo v konaní pred súdmi zastúpiť advokátom. Za neúčelný úkon však nemožno bez ďalšieho považovať vstup vedľajšieho účastníka do konania, lebo po prvé, taký úkon Občiansky súdny poriadok upravuje a pripúšťa bez obmedzenia (jediným obmedzením je to, že konanie zatiaľ právoplatne neskončilo) a po druhé, ide o vstup do neprávoplatne skončeného konania, v ktorom sa nedá vopred vylúčiť, že vedľajší účastník so zreteľom na povahu súdnej ochrany a jej špecifický predmet, ktorým je ochrana spotrebiteľa vo všeobecnosti môže účinným spôsobom plniť svoju funkciu vedľajšieho účastníka. V tejto veci došlo k takému vstupu do konania, ktorý odvolací súd nepovažuje, so zreteľom na uvedené, za neúčelný procesný úkon, a teda aj trovy tohto úkonu nie sú neúčelne vynaloženými trovami a odvolací súd ani iné neúčelné úkony právnej pomoci nezistil.

S poukazom na uvedené zdôvodnenie, odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka s použitím § 219 O.s.p. potvrdil z dôvodu vecnej správnosti.

V odvolacom konaní plne procesne úspešnému vedľajšiemu účastníkovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči odvolaniu neúspešnému navrhovateľovi. Trovy odvolacieho konania predstavujú sumu 26,09 eur ako odmenu za jeden polovičný nemeritórny úkon - odvolanie proti rozhodnutiu nie vo veci samej vo výške 14,11 eur + 7,63 eur režijný paušál + 20% DPH - 4,35 eur podľa § 11 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b) a § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky. S poukazom na § 149 ods. 1 O.s.p. odvolací súd zaviazal navrhovateľa zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi predmetnú náhradu trov odvolacieho konania na účet advokáta a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.